

PŘÍBĚHY PSANÉ ŽIVOTEM 1

Romeo a Julie

z Vysočan

VLASTA
SVOBODOVÁ

PRÁH

PRÁH

PŘÍBĚHY PSANÉ ŽIVOTEM 1

Romeo a Julie z Vysočan

Romeo a Julie
z Vysočan VLASTA
SVOBODOVÁ

PRÁH

Copyright © Vlasta Svobodová, 2011
ISBN 978-80-7252-891-2

Personální ředitel pokrčil rameny, otevřel dveře a rukou naznačil to, co neřekl. Prostě jen: Ven! A beze slova odešel. Konečně pocítil svoji moc. Moc, která mu umožňuje rozhodovat o tom, kdo bude a nebude pracovat v Akademii věd.

Stačí k tomu malá červená knížka. Ta ženská je ale drzá. Pěkná je. Titul má. Ale to už straně nestačí. Akademie věd je Akadamie věd. Ne pro každého.

Eva s neznámým mužem zůstali stát u zavřených dveří. Dívali se jeden na druhého, v očích úžas, jako by se znali a zároveň neznali, jako by se po letech po dlouhé době zase setkali.

Konečně se ozval muž. „Doktor Příbyl,“ představil se. „Už jsme se spolu viděli?“

Eva se rozesmála: „Viděli, asi ano. Ne asi. Já jsem tě už určitě viděla. Já jsem Eva. Pamatuješ se?“

Doktor Příbyl už byl chycený. Také se usmál. Ne rozesmál, jen usmál. V tom úsměvu bylo vše, pochopení, okouzlení, láska, porozumění. „Copak by některý muž mohl zapomenout na Evu? Prototyp ženy? Ano, ty jsi Eva. Vím to.“

Ani jeden, ani druhý si neuvědomovali, že si tykají. Bylo to samozřejmé, jako bylo samozřejmé všechno, co spolu ten den prožili. Nejdřív to bylo kafe, pak něco malého na zakousnutí, potom povídání o tom, co bylo a co mělo být, co určitě přijde a najednou zase stáli před Akademií věd.

„Musím domů,“ řekla Eva smutně.

„Máš tam někoho, kdo pro tebe pláče?“ zeptal se doktor Příbyl.

„Ano. Vždyť víš. Přece naše malá Anička.“

„Ano, máme tam dceru. Ale ještě není u nás. Do týdne se nastěhujete ke mně. Obě dvě. Jen tam musím ještě uklidit. Chceš to vidět hned?“

„Ano,“ řekla Eva. „Nemůžu tě opustit. Nikdy tě nemůžu opustit. Ale co Anička?“

„Přijde s tebou. Já jsem věděl, že přijdete. Musím zařídit řůru věcí. Udělat z těch zdí domov. Vydržíš to ještě týden?“

„Ne,“ rozhodla se Eva. „Půjdeme hned.“

Labutí píseň

*Říká se, že když labuti zemře partner, vyletí vysoko, svěsí
křídla a padne na zem jako kámen. Je mrtvá.*

Ten dům na rohu Strmé ulice nevypadal moc vábně. Ostatně jako všechny domy na rozhraní Královských Vinohrad a Vršovic. Tak jako Vinohrady patřily do reprezentační části Prahy, Vršovice byly okrajovou částí, která moc krásy nepobrala. Domy staré, z některých omítka už dávno opadala, všechno tu bylo jaksi ušmudlané, chodníky se starou dlažbou, tu a tam záplatované kusy asfaltu, který dělníci vylili bez velkého přemýšlení na díry, po dešti plné vody a při špatném osvětlení hrozilo, že si chodec snadno může zlomit nohu.

Podobně to vypadalo i v jiných částech Prahy. Domy málem hrozily sesutím, dlažební kostky pama-tovaly ještě císaře pána a na údržbu, kdoví proč, nebyly peníze. Eva v lodičkách na vysokých podpatcích musela kráčet velice opatrně, aby si je nezlomila. Kam jsem se to dostala, říkala si v duchu a říkala to i doma manželovi, když se po své první návštěvě musela rozhodnout, jestli místo v zájmové organizaci přijme. Věděla dobře, že si moc vybírat nemůže.

Stoupala po starých kamenných a sešlapaných schodech do prvního patra, kde sídlil v prostorné a jediné slušně zařízené kanceláři nejvyšší tajemník zájmové organizace, která sdružovala chovatele drobného zvířectva. Je pravda, že byla zemědělskou inženýrkou, že měla reprezentativní zjev, ale chyběla jí červená legitimace, kterou vrátila s díky, že ji už nikdy zpět nechce. Červenou knížku, která otevírala a zavírala dveře při přijímacím rozhovoru, tentokrát vůbec nepotřebovala. Byla elegantní, sebevědomá a měla v sobě něco, čím okouzila i nejvyššího administrativního funkcionáře, který řídil chod sekretariátu, pár úředníků, kteří

se zabývali vyřizováním agendy nutné při řízení této organizace. Přestože měla specializaci na rostlinnou výrobu, ráda přijala místo tajemnice odborné komise reprezentující chovatele okrasného ptactva. Věděla, a ujistila o tom svého nejvyššího šéfa, že vše zvládne, že pro ni bude maličností seznámit se s chodem sekretariátu a vším, co souviselo s touto funkcí. Samozřejmě nešlo o vrabce a vrány a podobnou havěť, šlo o exotické ptáky, kteří se stávali módním trendem a kde se točily i velké peníze. Pro mnohé bylo chovatelství opravdu zálibou, pro jiné zase zdrojem značných příjmů.

To všechno už měla Eva za sebou a před sebou velký prostor pro uplatnění svých organizačních schopností. V prvním patře zatukala na dveře vedoucího tajemníka.

„Tak jsem tady,“ oznámila hned ve dveřích vesele. „Doufám, že mne nevyhodíte.“ I když to bylo míněno jen jako malá výzva k odstranění všech nudných a v té době požadovaných formalit, tajemník ji okamžitě chlácholil. „Jen se nebojte, paní inženýrko Evičko, smím vám tak říkat? My už víme o vašich schopnostech a určitě se mezi námi budete cítit dobře. Ale máme to tu trochu chudičké. To víte, Akademie věd to není.“

„To nevadí a vadit nebude. Nemám ráda falešné přátelství. Já si nejradši s každým hned tykám a poznám, kdo to se mnou myslí dobře. A jestli mi chcete říkat Evo, budu jen ráda.“

Tajemník byl čím dál víc okouzlený. Bože, to je ženská! Přišel na sekretariát nedávno, dříve pracoval na

ministerstvu zemědělství. Bylo tam ženských a krásných k tomu, fůra. Většinou ženy atraktivní, jak se na ministerstvo sluší a patří. A byly by k mání na první lehké zamávání. Nikdy se s žádnou nespustil. Záleželo mu na jeho postavení, svou ženu miloval. Byla to obyčejná venkovská žena, tak jako on byl kdysi obyčejný venkovský chlapec z Vysočiny. Měli se rádi od dětství. I když ho členství v partaji dostalo až na ministerstvo zemědělství, ve své podstatě zůstával stále bodrým a mírně obtloustlým venkovánem. Jeho manželka byla stále prostá žena, která svou podstatou toužila vrátit se zpátky na Vysočinu.

Zatím odolával každé. A když onemocněl a léčení bylo dlouhodobé, jeho žena při něm stála a držela ho svou silou milující manželky. Místo na ministerstvu už bylo obsazeno a on, jako nomenklaturní kádr, dostal funkci vedoucího tajemníka ústředního výboru v jedné ze zájmových organizací. V době, kdy normalizace všemi silami míchala karty osudů tisíců bývalých členů KSČ, se toto místo uvolnilo jen proto, že bývalý dlouholetý tajemník zemřel. A tak se stalo, že tolerantní a lidsky myslící funkcionář se stal jedním z mála vedoucích, kteří byli ochotni přijmout i nežádoucí pracovníky, tak zvané nepřátele socialismu.

Teď se stal jedním z dlouhé řady mužů, kteří pro inženýrku Evu Příbylovou byli ochotni udělat cokoliv. Osobně ji uvedl o patro výš, kde bylo odborné oddělení. Jestli první patro působilo jaksi chudě a na nejvyšší orgán zájmové organizace zašle, ve druhém patře to vypadalo jako u ještě chudších příbuzných. Zařízení slátané z různých stolů a skříní. V místnos-

ti, v prostoru tak pro dva tři úředníky, jich pracovalo šest. Šest psacích stolů a psací stolek pro písáčku. Za jedním stolem hned u okna seděl výtvarník Kohout, který měl na starosti propagaci a zejména psaní jmen na diplomy, které se dávaly ve všech organizacích za různá vyznamenání. Bylo to jakési polichocení pro duši vyznamenávaných osob a moc to nestálo. Jenže linoleum na staré podlaze bylo prošlapané a podlaha se při každém kroku roztrásla, takže když výtvarník psal jména lidí na diplomech, křičel: „Nedupat, pracuju.“

Byl div, že se ještě nikdo nepropadl o poschodí níž. Dům byl tak starý, až byl nebezpečný.

Inženýrka Příbylová to zaznamenala už při vkročení do místnosti. Mráz ji přejel po zádech. Prokrista, tady mám pracovat? To snad není pravda. Ale nedala na sobě nic znát. Uplatnila by se i jako herečka.

Nasadila jeden ze svých vstřícných úsměvů a sotva tajemník řekl: „Rád bych vám představil naši novou pracovníci inženýrku Příbylovou, která bude mít na starosti dvě odborné komise. Exotické ptactvo a kanáry,“ přistoupila k nejbližšímu stolu, podala ruku prvnímu kolegovi. Stůl byl přiřazený ke zdi, a kdo tam seděl, měl před očima starou a špinavou stěnu. Řekla jen mile: „Já jsem Eva.“

Muž byl ještě mladý a odpověděl: „Já jsem Pavel. Už jsem tu dávno neměl být, ale chci vám předat všechny materiály. Dělal jsem obě komise. Vlastně mám dovolenou, ale záleželo mi na tom, abych dokázal, že vše bylo předáno v pořádku. Jsem tu vedený jako známý bordelář. Novopečený inženýr Dostál.“

Usmála se na něho, a jako by to bylo naprosto podružné, prohodila: „Přece nebudeme formální, Pavle, Jsem přesvědčená, že všechno bude v pořádku. A kdyby to bylo velice nutné, od čeho máme telefony. Ráda si nechám od vás poradit.“

Tak se seznámila i s ostatními. Neopomněla podotknout: „Jsem pro všechny jenom Eva.“ Všichni to odsouhlasili, jen výtvarník, který měl svůj stůl proti stolu, ke kterému Evu přivedl sám tajemník, řekl: „Hlavně nedupat a nekřičet a nestekat do stolu. Jsem na to citlivý. Možná by bylo dobré, kdybyste nosila místo těch kramflíčků bačkory.“ Protože byl známý jako výtržník, ostatní to přešli mlčením. Eva se usmála a odrazila slovní narážku: „Aspoň můžete stále koukat na ženu. Třeba mi uděláte portrét.“

Výtvarník vytřeštil oči, a když upozornil, že stůl je zadáný, že tam sedí paní, která je přes kočky, ale momentálně je nemocná, líbezně se usmála a řekla: „No vidíte a teď tam bude sedět opravdová kočka. Ne čtyřnohá, ale dvounohá.“

Výtvarník se zašklebil a chvíli mlčel. Hlavou mu letělo. To tedy bude život. Ta nám dá všem zabrat. Teprve pak odpověděl: „Jak myslíte, ale já nemám toulavé a zaběhnuté kočky rád. Člověk nikdy neví, odkud přiběhla a co přinese.“

Inženýrka Eva Příbylová se zase jen usmála a podívala se na tajemníka, který tam stále ještě čekal, aby viděl, jak seznámení dopadne. Držel jí palce. Znal Kohouta a věděl, že ten si pro ostré slovo nikdy daleko nejde. Měl rád klid a pohodu a ze všeho nejvíc nenáviděl konflikty mezi zaměstnanci. Jeho boдрá pova-

ha byla hned na straně jednoho a za chvíli na straně druhého. Hledal kompromisy, které by zachovaly klid a pořádek na pracovišti. Ovšem tentokrát jeho přizpůsobivá objektivita naprosto selhala. Nemohl za to, jeho okouzlení šarmantní podřízenou bylo silné a celou svou bytostí stárnoucího muže se zamotával do její sítě, aniž by se bránil. Každé její slovo, její sebevědomé vystupování mu připadaly přímo fantastické. Měl pro to jediné vysvětlení: je to fantastická ženská. Fandil jí. S Kohoutem za krátkou dobu, co dělal na sekretariátě nejvyššího šéfa, měl již dva konflikty. Z obou vyšel jako vítěz výtvarník. Tolik si přál, aby ho nová kolegyně usadila a zkrotila.

A právě v tu chvíli pronesla Eva rozhodující slovo. „Ale tento stůl bude můj, o tom jsme už jednali. Vidíte soudruhu tajemníku?!“ Byla v tom otázka, ale i příkaz. Jen přikývl hlavou na souhlas. Řekl ještě pár frází. Aby stále vytvářeli pracovitý kolektiv a že doufá, že nová soudružka inženýrka bude pro sekretariát přínosem. Pak odešel. Musel. Nebyl si jistý, jestli by se nedopusťtil chyby, která by potvrdila jeho současnou situaci. Že se zamiloval jako sedmnáctiletý mladík.

V odborném oddělení nastal pojednou velký zmatek. Bylo nutno vyklidit stůl Aleny Březinové a přenést do uvolněných šuplíků materiály, které se týkaly exotického ptactva. Ačkoliv inženýrka Příbylová vysílala jeden úsměv za druhým, když se obracela na Pavla Dostála s nějakými dotazy, ten stál vedle stolu výtvarníka jako gladiátor, připravený na velký boj a její úsměvy se minuly s kladným účinkem. Nic nezabíralo. Ale stejně ji to neporazilo. Úsměvy se sice ztratily, ale Eva

si počínala jako ženská, když gruntuje v bytě. Velice rychle přenesla materiály z jednoho stolu na druhý, vytahala ze skříně složky, které se týkaly její nové funkce, a pak se už intenzivně zabrala do třídění agendy.

Dalo by se říci, že oba mužské provokatéry převezla s plnou parádou. Marně čekali, že se na ně obrátí jako bezmocná a slabá ženská. Nedočkali se. V rohu stolu si postavila popelník, krabičku cigaret a zapalovač a pak už to jelo. Bylo vidět, že pracuje systematicky a nic ji nerozhází. Když už zapalovala pátou cigaretu, poprvé se ozval výtvarník Kohout. „Tady se nekouří,“ řekl.

„To je mi líto,“ odpověděla, „ale já jsem kuřačka a kouřit budu. Jediné, co pro vás mohu udělat, je otevřít okno.“

„Nelze,“ pronesl tvrdě výtvarník. „Mám tu materiály, které by mi mohl průvan rozfoukat. A to nelze, je to práce celých čtyř týdnů.“

„Ale to je mi líto, mistře,“ řekla Eva ironicky. „Je to váš problém. Buďto si zvyknete na moje kouření, anebo si vyměňte stůl, který teď čeká, až se paní Alena Březinová vrátí do práce. Tam to určitě nefouká.“ A zase se zabrala do práce. Nevšimla si, jak si inženýr Dostál s výtvarníkem vyměňují významné pohledy.

„Tak já už jsem tady zřejmě naprosto zbytečný,“ ozval se pojednou u její hlavy Pavel Dostál. „Loučím se s vámi, paní inženýrko, a přeji vám hodně úspěchů v práci. Dejte si na ty ptáčkaře pozor, je to banda, která v chovu a soutěžení nezná bratra. To víte, jsou v tom prachy.“

Stoupla si a jen tak trochu ledabyly mu podala ruku a řekla: „Nebojte se, já si s nimi poradím. Poradila jsem si i s bandou postpubertáků, a ti jsou horší než chovatelé. Já se jich nebojím.“

„Já vím, paní inženýrko, že jste řídila i zemědělskou školu. A že vás tam měli rádi.“ Odpověděl s potouchlým úsměvem, až se zarazila a dodala jen: „Naposled jsem pracovala v Akademii věd.“

„Já vím,“ řekl zase Pavel Dostál. „Všechno vím.“

Znovu se na něho zpřímá podívala. V jeho očích stále byl nějaký záhadný ironický a výsměšný záblesk. Znejistila. Co ví? Co může vědět? Takový cucák. Právě proto, že je mladý, může znát nějaké drby od jejích bývalých žáků. A co, odhodila v myšlenkách všechno, co kdysi bylo, někam na smetiště jedné z komůrek mozku, kde se ztratí v zapomnění. Někaký Pavel Dostál ji přece vůbec nezajímá. Co bylo, to bylo. Usmála se shovívavě a řekla: „Doufám, že to, co víte, jsou všechno jen drby. Leda,“ nasadila také ironický tón, „by to byly informace od komunistů. S těmi jsem se rozešla ve zlém. Nelíbily se mi určité myšlenky a páni z StB si na mně vylámali zuby. Já se jen tak nedám. To víte taky?“ A ukázala bezvadný bílý chrup.

Zaradovala se. Dostala ho. Díval se někam na okno, jako by tam byla jakási pomoc. Nenašel ji v okně, ale ozval se výtvarník. „Paní inženýrko, kdybyste byla tak laskavá a skončila debatu s vaším předchůdcem. Pracovní věci jste už zřejmě probrali a já bych se s ním rád rozloučil. Skočíme si na jeden nebo dva rohlíky. Pokud byste chtěla vědět, jaký rohlík, tak je to jedno pivo. Je totiž již čas k obědu. Dobrou chuť přeji i vám.“

Vypadli oba dva, Pavel Dostál bez rozloučení a jen zaslechla, jak se kdesi dole rozléhal jejich chlapský řehot. Já vám dám, říkala si. Já vám ještě ukážu, kdo je Eva Příbylová. Pak si zapálila další cigaretu a s klidem se pustila znovu do hromady lejster. Pracovala rychle, systematicky a soustředěně. Vůbec nevnímala, že někdo zaklepal na dveře, a když si to uvědomila, stál vedoucí tajemník už v kanceláři.

„Jdu se na vás podívat, jak se tu zabydlujete. Doufám, že vám inženýr Dostál předal všechno v pořádku. Je to takový mladý rebel, který teprve hledá své místo v životě. Teď skončil studium a už je ženatý a má dvě děti. Ten nehledá klid, ale perspektivní místo. U nás ty platy nejsou nijak velké, ale nikdo se vám nebude štourat v kádrovém materiálu. Nepůjdete na oběd?“

„Všecko je OK. Já na obědy nechodím, ale jestli byste mi mohl během oběda dát pár informací o mých spolupracovnících, ráda si dám polévku a něco malého. Hlídám si linii.“

„Však je to vidět, máte postavu jako osmnáctka,“ zalichotil jí. Přivítala to s povděkem. „Děkuji,“ odpověděla koketně, „takže dnes budu hřešit výjimečně. A ráda,“ usmála se a v duchu se těšila: ten už je OK. Bylo to její obvyklé oceňování spokojenosti. Její výrazné kulaté oči modře zářily. Byla spokojená. Už určitě věděla, že si své místo záchrany vybrala dobře.

Restaurace, kam chodili téměř všichni na obědy, byla hned za rohem. Posadili se do kouta, oba si objednali gulášovou polévku, tajemník roštěnou s knedlíkem a Eva jen salát, který byl přílohou k nějaké minutce. Věděli dobře, že je sledují oči všech kolegů, kteří

tu momentálně také obědvali. Při kávě se Eva dovolila, jestli si smí zakouřit, a vnímala každé slovo z informací, které jí nejvyšší vedoucí rád předal. Eva si všimla, že hned u vchodu sedí také kolega výtvarník a Pavel Dostál, a předvedla jednu ze svých podob, tentokrát seriózní paní, noblesní dámu, která si je vědoma, že ji sledují oči všech hostů v restauraci a že tento oběd poletí sekretariátem a dále mezi funkcionáři až do základních organizací chovatelů. Byl to dobrý tah, dokonalý nástup do funkce.

I ona uplatnila veškeré informace, které získala při třídění materiálů. Měla fotografickou paměť a její oči vždy našly to, co bylo podstatné a co si navždy zakodovala do svého mozku. Jen tak jakoby mimochodem prohodila pár slov o tom, jak by měly vypadat kontakty se členy základních organizací, jak používat informační zpravodaj, aby sloužil svému účelu, a spoustu dalších poznámek, které tajemník hltal, poněvadž on jako spolehlivý člen KSČ může tento dokonalejší nový způsob vedení celé organizace přinést přímo na ústřední výbor jako důkaz nového stylu práce, po kterém se volalo. Normalizace se prosazovala všemi silami a prostředky, myslící mozky byly sesazovány z vedoucího postavení a místo nich nastupovali poslušní členové strany. Eva Příbylová si to dokonale uvědomovala a v duchu se smála, když viděla, jak tajemník bedlivě naslouchá. Já vám ještě ukážu, kdo je kdo, letělo jí hlavou, se mnou nikdo mávat nebude.

Zdálo se, že tajemník by rád ještě chvíli poseděl, nabízel nové zaměstnankyni, že by mohli zůstat i při dvojce červeného. Eva byla velmi milá, ale dávala

najevo, že je moderní žena, ale svůj domov a vše, co se týkalo rodiny, je pro ostatní lidi tabu, a že je na toto téma ochotná hovořit jen s nejbližšími přáteli, a těch moc není. Ujistil ji, že to plně respektuje, že ho jen zajímá, jak žena takového formátu, jako je ona, může zvládnout i rodinu a zaměstnání, které, jak pochopil z jejího vyprávění, bere velice vážně a zodpovědně a má před sebou plány, které jsou úžasné, bude-li je možné realizovat.

Eva málem rozkoší předla jak kočka, která se vyhřívá na slunci a čeká jen na pohlazení. To je přesný šéf pro její předpoklady. Nebude ji poučovat, naopak bude čekat na její nápady. Její originální nápady, zdůraznil. Nakonec došlo i na dvojku červeného, kterým si připili na tykání, a nakonec se Eva zmínila o svém manželovi, který je sice o dvacet let starší, ale který splňuje všechny její představy o dokonalém manželovi. „Miluji ho z celého srdce,“ řekla. „A stejně jako ho miluji, si ho i vážím. Je nesmírně vzdělaný, přes svůj starší věk stále krásný a zajímavý muž. Je to osobnost, jaká se vyskytuje v životě jen málokdy.“

Tajemník poslouchal se zaujetím a najednou pocítil, že tomu starému lékaři strašně závidí, protože on nikdy nebude splňovat to, co Eva má ve svém manželovi. Že v době, kdy mladí muži jeho věku studovali, on se jenom zabýval politikou, studoval různé brožury a dokonce se pokoušel číst a poučovat z knih autorů, kteří byli zakladateli marxismu. Zúčastňoval se všech schůzí a postupoval od těch nejmenších funkcí až po vrchol toho, na co si v mládí nedovolil ani pomyslet. Když se dostal až na ministerstvo, po ničem víc

už netoužil. Měl pěkný byt v Praze, dobrý plat, dobré postavení a žil se svou ženou šťastný život. Děti se mu také povedly, měl dvě dcery a jednoho syna, pěkné auto, co by si víc přál. Když přijeli do rodné vesnice na Vysočině na návštěvu, celá vesnice se takovým člověkem, který pocházel od nich, z malé vesničky, chlubila.

A teď? Kde se tu vzala ta krásná žena jeho tajných snů? Objeví se znenadání a on si připadá jako rybář, který ne a ne chytit tu zlatou rybku, která se mu míhá před očima, a neexistuje návnada, na kterou by se dala chytit.

Bleskem mu prolétl jeho život, který byl sice plný velké kariéry, ale byl to život obyčejný, od kterého už nic nečekal. Zaskočila ho nemoc, těžká a dlouhotrvající, které se tolik obával a která překazila běh jeho kariéry. A najednou byl té nemoci vděčný za to, že změnila jeho plánovaný řád života, že dosáhl postu zdánlivě vysokého, ale byla to jen rouška, pod kterou byl zase schovaný ten obyčejný život. V té zájmové organizaci byl sice vedoucím tajemníkem, ale ministerstvo je ministerstvo. A díky funkci, na kterou se jeho bývalí kolegové dívali pohrdavě, potkal ženu, kterou by chtěl. Opravdu chtěl. Chtěl by ji milovat, hladit, líbat, s ní by byl ještě chlap.

To všechno trvalo jen minutu nebo dvě. Eva mlčela a jen se na něho dívala, jako by věděla, co se v něm odehrává. Spokojeně se nadechla a řekla: „Neměli bychom jít už nahoru, soudruhu tajemníku? Mám ještě hodně práce, chtěla bych na příští sobotu svolat odbornou komisi exotářů a v neděli poté ještě komisi

kanárů. Zřejmě by to chtělo trochu rozhybat. Musím se na to všechno důkladně připravit.“

Tajemník zčervenál jako ještě nepolíbený panic, chápavě a nerad se loučil s touto chvílí, která se už v jeho životě nebude opakovat. „Měli bychom si o tom ještě popovídat. Až budeš, Evičko, mít hotový a připravený materiál pro obě odborné komise, můžeme si o tom popovídat. Nejlíp by bylo u mne v kanceláři, řeknu sekretářce, aby všechny návštěvy odmítla. Ale moc tě prosím, abys to s prací moc nepřeháněla, aby ses nepoložila tak jako já. Hned platím.“

Šli spolu nahoru po těch starých schodech, ona vpředu jako královna a on mohl vidět, jak se hrdě nese, mohl obdivovat její chůzi a představoval si to její krásné tělo a dlouhé nohy, které zakrývaly kalhoty a přiléhavý svetřík, který oblékala přes své téměř panenské vnady. Věděla o tom a každým krokem dávala najevo, že taková žena je jen ona, inženýrka Eva Přibylová. Byla nabitá sexem. Věděla to. A uměla s tímto talentem dobře hospodařit.

Když zamířil ke své kanceláři, řekla jen: „Děkuji za oběd, soudruhu tajemníku. Byla to pro mne čest.“

„Pro mne taky,“ odpověděl a jen vzdychl. „A nezůstávej dlouho přes čas, ať se brzy neunavíš. Ale někdy bych zase rád s tebou poseděl. Slibuješ?“

„Slibuji, soudruhu tajemníku. A ještě jednou ti děkuji.“

Vstoupila do odborného oddělení ve druhém patře. Všichni horlivě pracovali, jako by ani před chvílí nekomentovali tajemníkův oběd s novou pracovnící. Jen provokatér výtvarník zvedl hlavu a prohlásil. „To se